

for den Attest kan de ved Henvendelse til Retten faa forinden, nemlig saa snart de opfylder disse Betingelser; det vil sige, at de kan faa den i Morgen maaske, om en Maaned eller om et halvt Aar. Den anden Erklæring skal de først have, naar de vil praktisere som Sagførere. — Jeg maa derfor ogsaa overfor det ærede Medlem Hr. Harboe udtrykke nogen Forbavselse over, at han gav det ærede Medlem Hr. Schmidt sin uforbeholdne Tilslutning. Jeg tror, som sagt, det hele beror paa en Misforstaaelse, og at det ærede Medlem Hr. Harboe i Virkeligheden vil være enig med mig. Det ærede Medlem Hr. Harboe kom endvidere ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Personer kunde blive Overretssagførere, og i den Retning kan jeg slutte mig til det ærede Medlem, thi ogsaa jeg finder, det er rimeligt, at naar de kan blive Sagførere, maa de ogsaa eventuelt kunne blive Landsretssagførere. Jeg er derfor villig til at komme med et Lovforslag herom. Men i den anden Henseende kan jeg ikke hjælpe, for der er virkelig ingen Fare, i hvert Fald ikke en Fare, som Lovgivningsmagten kan bøje sig for; en Konstatation af, at vedkommende har ført Sager i to Aar, maa vi dog have.

Dernæst sagde det ærede Medlem Hr. Schmidt, at det vilde være heldigt at faa det Spørgsmaal afgjort, om Lægerne havde Ret til at praktisere dernede. Der er ca. 60 Læger dernede, og vi har søgt at faa samtlige Sager afgjort paa een Gang, for at det ikke paa et bestemt Tidspunkt skulde være saaledes, at nogle var godkendte og andre ikke, idet der saa kunde opstaa den Frygt hos dem, som endnu ikke var godkendte, at de ikke vilde blive det. Da det imidlertid lader til, at man gerne vil have de Sager fremmet, som kan fremmes, skal det ske, og det vil derfor i Løbet af nogle Dage blive meddelt, hvilke Læger der paa det nuværende Tidspunkt er godkendte — jeg tror, det er ca. 30. Men deri ligger altsaa ikke, at de andre ikke vil blive godkendt; de øvrige Sager bliver saa afgjort, efterhaanden som de kommer frem.

Det ærede Medlem Hr. Harboe udtalte sin Tilfredshed med den Optræden, jeg havde udvist med Hensyn til den Trusel, som var kommet fra Sagførerne om en eventuel Sagførerstrejke, ja, det ærede Medlem kunde endog tænke sig, at jeg var gaaet videre og havde sagt, at saa længe en saadan Trusel stod ved Magt, vilde man overhovedet ikke behandle Spørgsmaalet. Det forekommer mig imidlertid, at den

Fremgangsmaade, jeg valgte, var fuldt ud korrekt, idet jeg nemlig sagde til dem: jeg vil lade, som om denne Trusel slet ikke er fremkommet; skulde det derimod vise sig, at man vil gøre mere ud af den, maa man være klar over, at der vil fremkomme et Lovforslag i Rigsdagen, som afvæbner alle Strejkens Følger. Men jeg vil, som sagt, lade, som om Truselen ikke er fremsat, og se, om vi kan føre Forhandlingerne til Ende. Dette forekommer mig at være det mest værdige Svar og ogsaa det mest praktiske.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo kritiserede Justitsministeriet meget stærkt, ikke blot mig, men han tog min Forgænger med — dog mente han, at det største Ansvar faldt paa mig. Min Forgænger havde ladet en Sag ligge et halvt Aar, og det var slemt, men nu havde jeg ladet den ligge yderligere et halvt Aar, og det var endnu værre. Det ærede Medlem lod til at være godt inde i Sagen, og det er jo altid godt, at der rejses en berettiget Kritik i Rigsdagen, for det virker ansporende paa alle til at gøre Tingene saa godt som muligt. Men saa kræves det rigtignok ogsaa, at de Oplysninger, man giver paa Rigsdagen, er rigtige. Nu viser det sig imidlertid, at den Sag, som ligger det ærede Medlem Hr. Sundbo saa meget paa Hjerte, og som han siger har ligget i Ministeriet i over et Aar, kom ind til Ministeriet den 16. April dette Aar, og den blev, efter at vi havde korresponderet med Sundhedsstyrelsen, ekspederet fra Justitsministeriet den 17. Maj samme Aar, saa jeg forstaaer ikke rigtig, hvor det Aar er blevet af, da Sagen skulde have ligget i Justitsministeriet. Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at give det ærede Medlem Hr. Sundbo et godt Raad. Hvis det ærede Medlem skulde faa et lignende Tilfælde, vil jeg raade ham til at gøre ligesom en Partifælle af det ærede Medlem, der forleden Dag fik et Brev fra — jeg tror, det var en Vælger, som skrev, at nu havde han søgt ethvert muligt Middel til at faa en Sag igennem Justitsministeriet, men det var mislykkedes, nu havde han kun een eneste Vej tilbage, det var at henvende sig til vedkommende Medlem, om han dog ikke kunde gøre noget for at faa denne Sag igennem Justitsministeriet. Dette ærede Medlem var saa elskværdig at vise mig Brevet, for at jeg kunde undersøge Sagen. Jeg undersøgte den, og det viste sig, at den var kommet ind den 6. Oktober i Aar og var ekspederet den 13. Oktober. Det var i det hele 7 Dage, den havde ligget, saa vedkommende kunde ikke have for-